

Rolnummer 325
Arrest nr. 64/92 van 15 oktober 1992

ARREST

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 10, 4°, en 13, tweede lid, 4°, van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 20 februari 1991 tot wijziging van het decreet van 5 maart 1985 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden, ingesteld door de v.z.w. Senior Home Service en medeverzoekers.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. Delva en J. Wathelet, en de rechters D. André, L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior en P. Martens, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter J. Delva,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift van 5 september 1991, aan het Hof overgezonden bij ter post aangetekende brief van dezelfde dag, wordt beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 10, 4^e, en 13, tweede lid, 4°, van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 20 februari 1991 tot wijziging van het decreet van 5 maart 1985 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden door :

1. de v.z.w. Senior Home Service, met zetel te 8410 De Haan, Ringlaan 128;
2. de v.z.w. Residentenservice Ster der Zee, afgekort « Residentenservice S.D.Z. », met zetel te 8300 Knokke-Heist, Kopsdreef 10;
3. de b.v.b.a. Seigneurie Service Residenties, met maatschappelijke zetel te 8410 De Haan, Ringlaan 128, ingeschreven in het H.R. te Brugge onder nummer 60.347;
4. Yves Van den Abeele, beheerder, wonende te 8200 Brugge, Hogeweg 40;
5. Yvonne Strubbe, zaakvoerder, wonende te 8200 Brugge, Zandstraat 10.

In hetzelfde verzoekschrift vorderden verzoekers de schorsing van dezelfde artikelen van bedoeld decreet. Bij arrest nr. 28/91 van 16 oktober 1991 heeft het Hof de vordering tot schorsing verworpen.

II. *Rechtspleging*

Bij beschikking van 6 september 1991 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om de artikelen 71 en 72 van de organieke wet toe te passen.

Van het beroep is conform artikel 76, § 4, van de organieke wet kennisgeving gedaan bij ter post aange- tekende brieven van 18 september 1991.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 20 september 1991.

De Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve hebben ieder een memorie ingediend op 4 november 1991.

Van die memories is kennisgegeven conform artikel 89 van de organieke wet bij ter post aangetekende brief van 27 december 1991.

Verzoekers en de Franse Gemeenschapsexecutieve hebben ieder een memorie van antwoord ingediend op respectievelijk 25 en 27 januari 1992.

Bij beschikkingen van 7 februari 1992 en 18 juni 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 5 september 1992 en 5 maart 1993.

Bij beschikking van 21 mei 1992 heeft voorzitter I. Pétry gezegd dat zij verhinderd was om in onderhavige zaak te zetelen en vastgesteld dat zij werd vervangen door rechter J. Wathelet, terwijl de zetel werd aangevuld met rechter D. André, die tevens verslaggever werd.

Bij beschikking van 21 mei 1992 heeft het Hof beslist dat de zaak in gereedheid is en heeft het de dag van de terechtzitting bepaald op 17 juni 1992.

Van die beschikking is aan de partijen kennisgegeven bij ter post aangetekende brieven van 21 mei 1992.

Bij beschikking van 17 juni 1992 heeft voorzitter J. Delva rechter L.P. Suetens aangewezen als lid van de zetel ter vervanging van rechter F. Debaedts, die verhinderd was.

Op de terechtzitting van 17 juni 1992 :

- zijn verschenen :

. Mr. A. Coppens, advocaat bij de balie te Ieper, voor de verzoekende partijen, voornoemd;

. Mr. B. Staelens, advocaat bij de balie te Brugge, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;

. Mr. M. Uyttendaele, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve;

- hebben de rechters-verslaggevers L. De Grève en D. André verslag uitgebracht;

- zijn voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *Onderwerp van de bestreden bepalingen*

Het decreet van 20 februari 1991 strekt ertoe een aantal bepalingen van het decreet van 5 maart 1985 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden te wijzigen.

De twee bestreden bepalingen worden ingevoegd in hoofdstuk V van het decreet van 5 maart 1985, waarvan het nieuwe opschrift luidt : « Erkenning en subsidiëring van de werking van serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening, rusthuizen en dagverzorgingscentra ».

Artikel 10, 4°, voegt in artikel 14 van het decreet van 5 maart 1985 een paragraaf 2 in die als volgt luidt : « De exploitatie dient te gebeuren door één enkele natuurlijke of rechtspersoon. Deze is zowel verantwoordelijk voor de individuele opnames of verhuring als voor de organisatie van de zorg- en dienstverlening. »

Artikel 13 voegt een nieuw artikel 15*bis* in naar luid waarvan serviceflatgebouwen en woningcomplexen met dienstverlening en rusthuizen, die het bewijs inzake het naleven van de geldende bepalingen betreffende de veiligheidsmaatregelen die toepasselijk zijn voor dergelijke gebouwen niet kunnen voorleggen, worden erkend of, in voorkomend geval, voorlopig erkend, mits aan een aantal voorwaarden is voldaan. Eén van die voorwaarden, opgenomen in het nieuwe artikel 15*bis*, eerste lid, 4°, luidt als volgt : « gedurende deze periode van erkenning of, in voorkomend geval van voorlopige erkenning, uitgebaat blijven door dezelfde natuurlijke of rechtspersoon ».

De artikelen 10, 4°, en 13, 4°, van het decreet van 20 februari 1991 maken het voorwerp uit van onderhavig beroep.

IV. *In rechte*

Ten aanzien van het belang

1.A.1. Eerste verzoekende partij, de v.z.w. Senior Home Service, verstrekt verpleegkundige, paramedische en sociale diensten aan de residenten die verblijven in de seigneurie « De Blanke Duinen », gelegen te 8410 De Haan, Ringlaan 128. Die seigneurie is een instelling waar bejaarde personen op duurzame wijze verblijven en de gebruikelijke gezins- en huishoudelijke verzorging genieten.

Derde verzoekende partij, de b.v.b.a. Seigneurie Service Residenties, staat in voor het onderhoud van de gebouwen en verstrekt daarnaast horecadiensten aan de personen die in de seigneurie « De Blanke Duinen » verblijven.

Tweede verzoekende partij, de v.z.w. Residentenservice Ster der Zee, verstrekt zowel verpleegkundige, paramedische en sociale diensten, als onderhouds- en horecadiensten in de seigneurie « Ster der Zee », een soortgelijke instelling als de seigneurie « De Blanke Duinen », waarvan de gebouwen te 8300 Knokke-Heist, Kopsdreef 10 en 17, gelegen zijn. Wat de verpleegkundige, paramedische en sociale diensten betreft, sloot zij een akkoord met eerste verzoekende partij luidens hetwelk laatstgenoemde voor de uitvoering ervan instaat in de seigneurie « Ster der Zee » (in onderaanneming).

Vierde verzoekende partij is eigenaar van het complex te 8410 De Haan, Ringlaan 128, en voor de helft onverdeelde eigenaar van de gebouwen, gelegen te 8300 Knokke-Heist, Kopsdreef 17. Met de personen die in de seigneurie « De Blanke Duinen » respectievelijk « Ster der Zee » verblijven, sloot zij een huurcontract voor de lokalen die zij bewonen.

Vijfde verzoekende partij is eigenares van het gebouw gelegen te 8300 Knokke-Heist, Kopsdreef 10, waar tevens de statutaire zetel van tweede verzoekende partij gevestigd is. Met de personen die op dat adres wonen, vleugel van de seigneurie « Ster der Zee », sloot ook zij een huurcontract.

De eerste, tweede en derde verzoekende partijen voeren ter staving van hun belang aan dat zij, ingevolge het nieuwe artikel 14, § 2, van het decreet van 5 maart 1985, niet langer hun activiteiten, zoals hierboven uiteengezet, kunnen ontwikkelen.

De vierde en vijfde verzoekende partijen stellen dat zij niet langer huurovereenkomsten kunnen sluiten met de personen die de gebouwen bewonen waarvan die partijen eigenaar zijn.

Bovendien zal aan de eerste, de derde en de vierde verzoekende partijen elke erkenning of, in voorkomend geval, voorlopige erkenning, worden geweigerd om reden dat het nieuwe artikel 15bis, 4°, voorschrijft dat die erkenning maar mogelijk is voor zover hun instelling uitgebaat blijft door dezelfde natuurlijke of rechtspersoon.

1.A.2. Volgens de Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve dient het beroep niet ontvankelijk te worden verklaard, aangezien het belang van de verzoekende partijen niet geoorloofd en niet rechtmatig is : zij kunnen hun belang immers niet gronden op de illegale exploitatie van een rusthuis.

Wat de seigneurie « De Blanke Duinen » betreft, betogen voornoemde Executieven dat de eerste, derde en vierde verzoekende partijen nooit enige erkenning in de zin van artikel 13 e.v. van het decreet van 5 maart 1985 hebben bekomen om een rusthuis uit te baten; zij begaan aldus het misdrijf waarvan sprake in artikel 19, § 1, 2°, van voormeld decreet. Bovendien zouden de voormelde verzoekende partijen het rusthuis exploiteren ondanks een sluitingsbevel, wat door artikel 19, § 1, 3°, van hetzelfde decreet, strafbaar wordt gesteld.

Wat de seigneurie « Ster der Zee » betreft, zouden de tweede en vijfde verzoekende partijen dat rusthuis eveneens op een onwettige wijze exploiteren, aangezien zij voor die uitbating evenmin een erkenning hebben bekomen. Weliswaar werd hun, onder de gelding van de vroegere wetgeving, een voorlopige erkenning verleend die eerst tot 1 september 1990 en vervolgens tot 1 september 1991 is verlengd, doch op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift bij het Arbitragehof, met name op 4 september 1991, hadden zij geen erkenning of, in voorkomend geval, voorlopige erkenning op grond van het nieuwe artikel 15bis van het decreet van 5 maart 1985 bekomen.

Volgens de Vlaamse Executieve en de Franse Gemeenschapsexecutieve beschikken de eerste, derde en vierde verzoekende partijen overigens niet over een rechtstreeks belang om artikel 14, § 2, te bestrijden. Weliswaar hebben zij een aanvraag om erkenning ingediend, doch de bevoegde administratie heeft die aanvraag niet ontvankelijk verklaard omdat een aantal inlichtingen, alsmede het bewijs dat de inrichting voldoende beveiligingsmaatregelen had genomen, ontbraken. Volgens de Executieven hebben de voormelde verzoekers evenwel op het schrijven van de administratie nooit gereageerd.

1.A.3. In hun memorie van antwoord betogen de eerste, derde en vierde verzoekende partijen dat, mochten zij de seigneurie « De Blanke Duinen » werkelijk illegaal hebben uitgebaat, de bevoegde Gemeenschapsminister de instelling reeds geruime tijd zou hebben gesloten. Aangezien hij telkens uitstel van sluiting verleende (in zijn besluit van 6 december 1990 tot 1 mei 1991, in zijn besluit van 30 april 1991 tot 15 juli 1991; begin september 1991 voor onbepaalde tijd), staat het vast dat de Gemeenschapsminister de exploitatie van het bejaardentehuis niet strijdig met de wet acht.

Bovendien wijzen de voormelde verzoekende partijen erop dat zij nooit, conform artikel 18, § 2, van het decreet van 5 maart 1985, van enige overtreding in kennis werden gesteld, zodat niet alleen de Vlaamse Executieve de decretale voorschriften zelf niet naleeft, maar bovendien het de verzoekende partijen onmogelijk maakt om aan de voorschriften te voldoen.

Wat de seigneurie « Ster der Zee » betreft, die wordt uitgebaat door de tweede en vijfde verzoekende partijen, wijzen deze partijen erop dat destijds een erkenning werd verkregen. Enkel vanaf 1 maart 1989 rees een probleem toen de exploitatie van het rusthuis door de tweede verzoekende partij werd overgenomen. In dat verband werd door het Vrederecht van Brugge een vonnis gewezen dat aan de bevoegde administratie is betekend maar waarvan de tweede verzoekende partij nooit in kennis is gesteld, hoewel artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 10 juli 1985 daarin voorzag.

1.B.1. Artikel 107ter van de Grondwet bepaalt : « ... de zaak kan bij het Hof aanhangig worden gemaakt door iedere bij wet aangewezen overheid, door ieder die doet blijken van een belang of, prejudicieel, door ieder rechtscollege ».

Naar luid van artikel 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, kunnen de beroepen tot vernietiging worden ingesteld « door iedere natuurlijke of rechtspersoon die doet blijken van een belang ... ».

Het vereiste belang is aanwezig in hoofde van iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon wiens situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

1.B.2. De v.z.w. Senior Home Service, eerste verzoekende partij, stelt zich in artikel 3 van haar statuten onder meer tot doel « de welzijnszorg te bevorderen », wat « zowel het geestelijk als het lichamelijk welzijn (omvat) en niet (beperkt) is tot zekere leeftijden, standen, groepen of bevol-

kingen ». Zij « stelt zich eveneens tot doel het medisch-sociale dienstbetoon aan, de verzorging van en de huisvesting van bejaarden ». Voorts is de vereniging « bevoegd tot alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met het gestelde doel en kan overeenkomsten sluiten met andere organisaties, instellingen of ondernemingen die kunnen bijdragen tot het realiseren van haar doelstellingen ».

De v.z.w. Residentenservice Ster der Zee, tweede verzoekende partij, heeft luidens artikel 3 van haar statuten tot doel het « oprichten en uitbaten van voorzieningen voor bejaarden, rusthuizen, service-flatgebouwen, dienstencentra, service-residenties. Zij mag eveneens alle mogelijke activiteiten ondernemen die dit doel kunnen bevorderen ». De vereniging is « bevoegd tot alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks verband houden met het gestelde doel en kan overeenkomsten sluiten met andere organisaties, instellingen of ondernemingen die kunnen bijdragen tot het realiseren van haar doelstellingen ».

In het licht van die statutaire doelstellingen doen de eerste en tweede verzoekende partijen blijken van het rechtens vereiste belang bij het instellen van een beroep tot vernietiging van decreetsbepalingen waarbij erkenningsvoorwaarden voor het uitbaten van voorzieningen voor bejaardentehuizen worden opgelegd die van die aard zijn dat zij daardoor ongunstig in hun situatie kunnen worden geraakt.

Door het doel dat zij nastreven doen de eerste en tweede verzoekende partijen van een collectief belang blijken dat zich zowel van het algemeen belang als van het individueel belang van hun leden onderscheidt. Tevens blijkt uit de concrete activiteiten van voormelde verenigingen dat zij hun doelstellingen daadwerkelijk nastreven.

1.B.3. De derde verzoekende partij staat in voor het onderhoud van de gebouwen en verstrekt horecadiensten aan de personen die in een bejaardentehuis verblijven.

De vierde en vijfde verzoekende partijen sluiten huurovereenkomsten met de personen die de gebouwen bewonen waarvan die partijen eigenaar zijn en die als bejaardentehuis worden uitgebaat.

De derde, vierde en vijfde verzoekende partijen hebben er belang bij dat zij hun activiteiten die zij in die bejaardentehuizen ontwikkelen, kunnen blijven voortzetten, zodat zij van het rechtens

vereiste belang doen blijken.

1.B.4. De omstandigheid dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het indienen van het beroep tot vernietiging niet de door het decreet van 5 maart 1985 vereiste erkenningen of, in voorkomend geval, voorlopige erkenningen hadden verkregen, is niet van die aard dat zij hun belang bij het beroep zou kunnen ontzenuwen. Het is immers niet op een onweerlegbare wijze komen vast te staan dat het niet verkrijgen van de vereiste erkenningen definitief zou zijn, noch dat het uitsluitend aan de houding van de verzoekende partijen te wijten zou zijn.

1.B.5. Uit wat voorafgaat volgt dat alle verzoekende partijen van het rechtens vereiste belang doen blijken.

Ten gronde

2.B. Als eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet.

Als tweede middel wordt de schending aangevoerd van de bevoegdheidsregels.

Het Hof is van oordeel dat het onderzoek van de conformiteit van het decreet met de bevoegdheidsregels het onderzoek van de verenigbaarheid met de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet moet voorafgaan. Het Hof onderzoekt derhalve eerst het tweede middel.

Wat het tweede middel betreft

3.A.1. Volgens de verzoekende partijen schenden de bestreden bepalingen de bevoegdheidsbepalende regels.

Artikel 10, 4°, van het decreet van 20 februari 1991 bepaalt immers dat de exploitant, die bovendien slechts één enkele natuurlijke of rechtspersoon mag zijn, de verantwoordelijkheid draagt voor de verhuring zodat de eigenaar van een gebouw niet langer woningen, appartementen of andersoortige lokalen aan bejaarden mag verhuren zonder tegelijkertijd de exploitant te zijn die onder toepassing valt van het decreet van 5 maart 1985. Het beleid inzake de huur van goederen is evenwel een aangelegenheid waarvoor de nationale wetgever bevoegd is gebleven.

3.A.2. De Vlaamse Executieve betoogt dat de bestreden bepalingen geenszins strekken tot het wijzigen van

het huurrecht, maar enkel betrekking hebben op het bejaardenbeleid, dat onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen ressorteert krachtens artikel 5, § 1, II, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Voorts stelt de Executieve dat de bestreden bepalingen enkel beogen het decreet van 5 maart 1985 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van voorzieningen voor bejaarden te wijzigen, en dus binnen de bevoegdheid van de Gemeenschappen blijven. Die bepalingen sorteren slechts rechtsgevolgen ten aanzien van de verzoekende partijen, niet omdat er gebouwen worden verhuurd, maar omdat een bejaardentehuis wordt uitgebaut.

Mocht het Hof toch oordelen dat het recht van verhuring in enigerlei mate door de bestreden bepalingen zou worden geregeld, vraagt de Vlaamse Executieve dat ten deze artikel 10 van de voormelde bijzondere wet van 8 augustus 1980 zou worden toegepast.

3.A.3. Volgens de Franse Gemeenschapsexecutieve mist het middel feitelijke grondslag voor zover het is gericht tegen artikel 13, 4°, van het decreet.

Wat artikel 10, 4°, betreft, citeert de Executieve artikel 5, § 1, II, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en verwijst naar de arresten nrs. 40 en 41, van respectievelijk 15 en 29 oktober 1987, waarbij het Hof heeft beslist dat de Gemeenschappen bevoegd zijn om het bejaardenbeleid te regelen en dus ook om specifieke regels uit te vaardigen betreffende de materiële omkadering van de bejaardenzorg.

De Executieve oordeelt dat het bestreden artikel 10, 4°, verband houdt met het bejaardenbeleid, aangezien het slechts een bijkomende voorwaarde oplegt voor de erkenning, noodzakelijk voor de exploitatie van een bejaardentehuis. Het recht van de eigenaar om zijn goed, met inachtneming van de door de nationale wetgever uitgevaardigde bepalingen, naar eigen goeddunken te verhuren, blijft evenwel volledig gevrijwaard. De verhuring van een woningcomplex aan bejaarde personen of aan een exploitant van een bejaardentehuis wordt dus niet verboden, noch gereguleerd, aldus de Franse Gemeenschapsexecutieve.

Mocht het Hof oordelen dat artikel 10, 4°, van het decreet toch een weerslag heeft op het recht van verhuring, dan vraagt de Executieve dat artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zou worden toegepast. Volgens de Franse Gemeenschapsexecutieve zou de eventuele weerslag van die decreetsbepaling op het recht van verhuring zeer beperkt blijven en de kern van de aan de nationale wetgever voorbehouden bevoegdheid niet aantasten.

3.B.1. Inzoverre het middel gericht is tegen artikel 13, 4°, van het decreet van 20 februari 1991, mist het feitelijke grondslag. Die bepaling heeft immers geen betrekking op het verhuren van gebouwen. Zij strekt ertoe de exploitatie van een rusthuis door één enkele natuurlijke of rechtspersoon op te leggen, rusthuis waarvoor het bewijs inzake het naleven van de geldende bepalingen betreffende de veiligheidsmaatregelen niet wordt voorgelegd. Die voorwaarde behelst het verbod om gedurende een bepaalde periode een erkenning over te dragen.

Het middel dient dus enkel te worden onderzocht voor zover het tegen artikel 10, 4°, van het decreet is gericht.

3.B.2. Luidens artikel 59*bis*, § 2*bis*, van de Grondwet regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet « de persoonsgebonden aangelegenheden (...) ».

Artikel 5, § 1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen

vermeldt onder de persoonsgebonden aangelegenheden bedoeld in artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet :

« 5° het bejaardenbeleid met uitzondering van de vaststelling van het minimumbedrag, van de toekenningsvoorwaarden en van de financiering van het wettelijk gewaarborgd inkomen voor bejaarden ».

Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, moeten de Grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de Gemeenschappen en de Gewesten volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden, en zulks onverminderd de mogelijkheid om desnoods een beroep te doen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij bijzondere wet van 8 augustus 1988.

Uit het voorgaande volgt dat artikel 59bis, § 2bis, van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 5, § 1, II, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, onder voorbehoud van de in de bijzondere wet vermelde uitzondering, het gehele bejaardenbeleid aan de Gemeenschappen heeft overgedragen, met inbegrip van alle aspecten van dat beleid die specifiek de bescherming van de bejaarden en de kwaliteit van de bejaardenvoorzieningen op het oog hebben. De Gemeenschappen zijn bijgevolg bevoegd om specifieke regels uit te vaardigen betreffende de materiële omkadering van de bejaardenzorg.

3.B.3. Voor zover het bestreden artikel 10, 4°, het geval beoogt waarin de exploitant van een inrichting voor bejaardenzorg optreedt als verhuurder van lokalen aan bejaarden, dient die bepaling te worden beschouwd als een regel betreffende de materiële omkadering van de bejaardenzorg. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet blijkt dat de decreetgever daarmee beoogde misbruiken te voorkomen (Vl. Raad, 1990-1991, 447, nr. 3, blz. 7).

De decreetgever heeft door die bepaling aan te nemen aldus een aspect van het bejaardenbeleid geregeld dat specifiek is voor de bescherming van de bejaarden en de kwaliteit van de bejaardenvoorzieningen.

Het tweede middel is niet gegrond.

Wat het eerste middel betreft

4.A.1. Volgens de verzoekende partijen schenden de bestreden bepalingen de artikelen 6 en *bis* van de Grondwet doordat aan twee juridisch verschillende soorten van inrichtingen die actief zijn op het vlak van de bejaardenhulp, met name, eenseels, de gesubsidieerde, en anderdeels, de niet-gesubsidieerde, dezelfde voorwaarde van enkelvoudige exploitatie wordt opgelegd. De niet-gesubsidieerde instellingen worden daardoor gediscrimineerd, aangezien de gesubsidieerde instellingen, precies door de mogelijkheid een subsidie te verkrijgen, gemakkelijk aan die voorwaarde kunnen voldoen.

Volgens de verzoekende partijen schendt het bestreden artikel 10, 4°, van het decreet van 20 februari 1991 tevens het door artikel *bis* van de Grondwet gewaarborgde beginsel van vrijheid van handel en nijverheid.

4.A.2. De Vlaamse Executieve betoogt dat de verzoekende partijen de decreetsbepalingen bestrijden, niet omdat zij in een ongelijke behandeling voorzien, maar omdat zij de gesubsidieerde en de niet-gesubsidieerde rusthuizen gelijk behandelen, terwijl een gedifferentieerde behandeling aangewezen zou zijn.

De Vlaamse Executieve wijst erop dat het bestreden artikel 10, 4°, de doorzichtigheid in het beheer van zowel gesubsidieerde als niet-gesubsidieerde instellingen beoogt. Ten onrechte betogen de verzoekende partijen dat zij op een gedifferentieerde behandeling aanspraak kunnen maken, aangezien de bestreden decreetsbepalingen niets hebben uit te staan met de financieringsregels van rusthuizen. Er kan dan ook niet worden beweerd dat de bestreden bepalingen het voor niet-gesubsidieerde instellingen moeilijker zouden maken aan de decretale voorschriften te voldoen. Overigens geven de verzoekende partijen niet aan hoe het niet genieten van subsidies het naleven van de bestreden bepalingen zou bemoeilijken.

Tenslotte betoogt de Vlaamse Executieve dat niet kan worden ingezien hoe de vrijheid van handel in het gedrang kan worden gebracht door bepalingen die de doorzichtigheid en controleerbaarheid van het beheer van rusthuizen beogen.

4.A.3. Volgens de Franse Gemeenschapsexecutieve is de beweerde discriminatie enkel gegrond op het onderscheid tussen gesubsidieerde en niet-gesubsidieerde instellingen. Dat onderscheid wordt evenwel niet gemaakt in de bestreden bepalingen, maar in andere bepalingen van het decreet, waartegen geen beroep is ingesteld.

Voorts is de Franse Gemeenschapsexecutieve van oordeel dat de verzoekende partijen beide bestreden bepalingen met elkaar verwarren. Enkel in artikel 10, 4°, wordt bepaald dat de exploitatie dient te gebeuren door één enkele natuurlijke of rechtspersoon. Artikel 13, 4°, daarentegen heeft een andere doelstelling, met name voorkomen dat een voorlopige erkenning vrijwillig wordt overgedragen.

De Executieve verwijst tevens naar de rechtspraak van het Arbitragehof over het gelijkheidsbeginsel en betoogt dat de door de bestreden bepalingen opgelegde verplichtingen in elk geval evenredig zijn met het beoogde doel, met name een betere identificatie mogelijk maken van de persoon die het rusthuis uitbaat, waardoor een einde wordt gemaakt aan de gangbare praktijk om de verantwoordelijkheden te spreiden, wat een efficiënte administratieve controle in de weg staat.

Tenslotte is het de Franse Gemeenschapsexecutieve niet duidelijk in welk opzicht de bestreden bepalingen de vrijheid van vereniging, handel en nijverheid in het gedrang zouden kunnen brengen, nu die bepalingen enkel beogen een grotere transparantie in de sector van de rusthuizen te waarborgen.

4.B.1. Inzoverre het middel gericht is tegen artikel 13, 4°, stelt het Hof vast dat die bepaling geen betrekking heeft op de voorwaarde dat de exploitatie dient te gebeuren door één enkele natuurlijke of rechtspersoon, zodat het middel, dat om die reden de schending van de artikelen 6 en *bis* aanvoert, feitelijke grondslag mist.

Het Hof onderzoekt bijgevolg enkel de beweerde schending van voormelde grondwetsartikelen

door artikel 10, 4°, van het decreet van 20 februari 1991.

4.B.2. Artikel 10, 4°, wordt niet bestreden omdat het een ongelijke behandeling tussen exploitanten van bejaardentehuizen zou bewerkstelligen, maar wel omdat zowel exploitanten van gesubsidieerde als van niet-gesubsidieerde rusthuizen gelijk worden behandeld, terwijl volgens de verzoekende partijen een gedifferentieerde behandeling zich opdringt.

4.B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid der Belgen voor de wet en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Diezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in een volledig verschillende situatie bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel en met de aard van de in het geding zijnde beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

4.B.4. De toepassing van de regel dat ongelijke situaties ongelijk moeten worden behandeld veronderstelt dat het criterium dat wordt aangewend om situaties als ongelijk te onderscheiden, relevant is ten aanzien van de aangevochten maatregel.

Volgens de verzoekende partijen bevinden exploitanten van gesubsidieerde en niet-gesubsidieerde rusthuizen zich in een verschillende situatie ten aanzien van een bepaling die een voorwaarde oplegt voor het bekomen van een erkenning om een bejaardentehuis te exploiteren. Het al dan niet ontvangen van subsidies wordt aldus aangevoerd als criterium om te stellen dat een volledig verschillende situatie voorhanden is.

In strijd met wat de verzoekende partijen betogen, is er geen noodzakelijk verband tussen de subsidiëring en de erkenning. Het is ten aanzien van de bestreden maatregel niet relevant te eisen dat met betrekking tot een erkenningsvoorwaarde een onderscheid wordt gemaakt tussen de

exploitanten naargelang zij subsidies ontvangen of niet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

Om die redenen,

Het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 15 oktober 1992.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

J. Delva